

ПРИКАЗКА ЗА ВРАБЧЕТАТА.

Една сутринъ, когато слънцето огрѣя и стопли земята, събраха се на единъ високъ, напжпилъ трънъ, цѣлъ орлякъ вrabчeтa и накацахa по клончетата му. Бѣше пролѣтъ, гората полека-полека се разселеняваше, и трѣвата растѣше буйно. Тукъ-тамъ, събрани на китки, подавахa цѣтoвeтѣ си голѣми лай-лай-кучки, вираха се наоколо и весело посрѣщаха брѣм-налитѣ пчели. Нѣкждѣ далечъ пасѣше стадо овци, и овчарѣтъ свирѣше на цафара лека и бърза пѣсенъ. Въ планината се топѣха снѣговетѣ; рѣката приидваше и шумѣше.

Вrabчeтaтa видѣха отъ трѣна всичко, стана имъ драго, че зимата се мина и нѣма вече да гладуватъ, дигнаха главитѣ си, погледнаха на слънцето зажумѣха и почнаха да пѣятъ. И всѣко отъ тѣхъ запѣ: азъ съмъ царь, азъ съмъ царь! . .

Цѣлото поле кѣнна отъ гласоветѣ имъ; смърлушихъ се пчелитѣ, накацахa по лай-кучкитѣ и тамъ си останаха; дори вѣтърѣтъ, който отъ призори повѣваше, спрѣ, сгуши се край гората и тамъ задрѣма.

А вrabчeтaтa подскачахa отъ клонче на клонче, събираха се на гроздове, караха се помежду си кой отъ тѣхъ е царѣтъ, и се надпрѣварва да заематъ по-високо мѣсто на трѣна, защото си мислѣха, че който е най-отгорѣ, той е царь. Струпахa се най-послѣ всичкитѣ на врѣхъ-трѣна, оведоха клончето му и като се сбѣриха, кой да остане на него, счупиха го. Тѣ се скарахa още по-много, счепкахa се за човкитѣ и почнаха да се биятъ.